

LA KINTA FORKA

VAIXELL INTERESTEL·LAR CONVERGENT Se subhasten 57 locals de Convergència

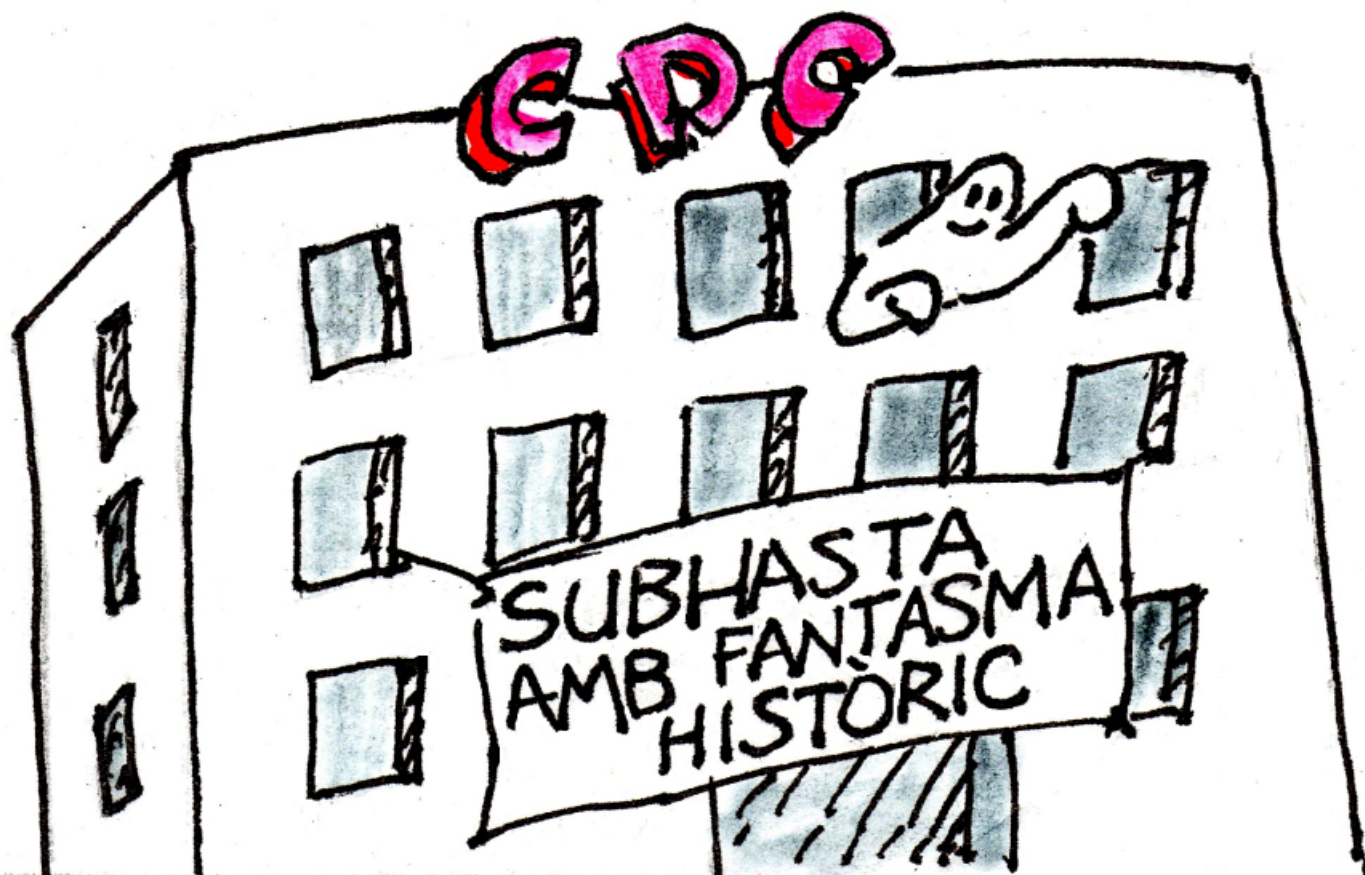
El 1999, una de les primeres festes que va oferir Ferrovial va ser al Palau de la Música Catalana, no era la primera que es feia a instigació del molt inspirat Jordi Pujol. Un cop passada la magistral obertura, que transportava als militants de Convergència al cim d'una enorme piràmide de poder capaç de donar un vertigen mai experimentat fins llavors en el partit, s'imposa la idea que, sigui el que sigui la resta, cal anar més enllà de la pel·lícula i passar del 3% de comissions sota ma per l'adjudicació d'obres al 5%. Als dirigents d'explorar dins de la foscor i de la Barcelona íntima com aconseguir un Tresor.

No eren els únics, evidentment, les maletes plenes de diners "negres" anaven amunt i avall de la geografia de la ma dels portadors al servei del PSOE i del PP. Tothom ho practicava com si fos una pacífica exploració espacial.

Però el 2017, impressionants escenes se segueixen una rere l'altra, impregnades per la violència dels escorcolls i

IMMOBILIÀRIA CONVERGENT

seus continuadors.

El 2021, dels 57 locals propietat del partit 33 estan hipotecats i 22 embargats pels tribunals. Resultat de que setze dirigents del partit van ser jutjats, en el cas Palau, per malversació de 24 milions d'euros entre 1999 i 2009, inclosos 6,6 milions d'euros per part de Convergència Democràtica.

Ara, part dels locals que encara posseeix l'organització, se subhasten per cobrir el deute acumulat. Per a la nostra sorpresa i desil·lusió, creadora d'una fredor gelada, d'aquests 57 locals, 31 estan actualment ocupats pel PDECat, que els ha posats a disposició del liquidador alhora que Àngels Chacón, la líder del partit, ha presentat un expedient de regulació d'ocupació. Tot això dins un silenci interestel·lar amb eco d'òpera bufa, malgrat els accents neoclàssics de la música escoltada al Palau de la Música.

l'embargament d'arxius sota un silenci estrany per part dels Convergents. Com a mínim haurien d'haver cridat "Auxili" "Madrid ens oprimeix" però ca home ca.

Llavors comença, amb elegància i malenconia, la lenta liquidació d'un partit que durant vint anys havia governat en amo absolut la geografia catalana. Canvis de nom, canvis de dirigents, relleu generacional –perquè són necessaris– i també canvi de paradigma. De voler viure en una Catalunya submissa a canvi de poder es passa a la Catalunya políticament irreverent i sobiranista. Probablement això explica molt l'obsessió judicial contra la cúpula Convergent d'aleshores i els

